

Sidemand. Det skete med en vis raffineret Grusomhed, som kan minde om de kinesiske Pinselsmetoder, hvor Henrettelsen foregaar langsomt Dag for Dag. Den nuværende Finansminister mødte op her i Rigsdagsbygningen saa at sige hver Dag for at forebringe et nyt Forligstilbud og for hver Gang at faa Dolken boret ind i sig af sin højtærede Sidemand. Saa kom da den Dag, da den nuværende højtærede Finansminister fuldstændig afkræftet endelig slæbte sig herop med sit sidste Forligstilbud, og hans Sidemand tog det fra ham og sendte Bud over til Ringkøbing, at nu var Forhandlingerne endelig afbrudte. Det er Ministeriet Neergaards egentlige Dødsdag. Det er værd at lægge Mærke til det, fordi, som sagt, ethvert saadant Ministerskifte giver et Bidrag til den parlamentariske Udvikling. Hvad der foregaar i saa Henseende, maa enten tjene til Efterligning eller til Advarsel for Fremtiden.

Det, der foregik umiddelbart derefter, og som ogsaa godtgør min Paastand om, at det slet ikke er Forsvarssagen, der forhandles her, var, at Herren til det skønne Ledreborg blev ført herind, og at det daværende Medlem fra Ringkøbing overgav til ham det Forligstilbud, som han sidst havde afvist, og opfordrede ham til at ordne Sagerne, just paa Grundlag af dette Forligstilbud. Saa tog den højtærede nuværende Konseilspræsident og anbragte Morderen og den myrdede i to Armstole ved Siden af hinanden og kaldte dette en Regering. Jeg tror, Verden aldrig har set Mage til disse to Forsvarsministre Side om Side med hinanden. Efter at de nu i et halvt Aar have bekæmpet hinandens Forsvarsplaner og gensidig betegnet dem som farlige og i meget stærke Udtryk peget paa, at det, der var Kærnen i den enes og den andens Forsvarsplaner, var landsfarligt, have de nu taget Sæde ved Siden af hinanden for at gennemføre, jeg ved ikke hvilken intim Blanding af disse to i dobbelt Forstand landsfarlige Planer. Naar jeg ser paa disse to Forsvarsministre ved Siden af hinanden, ved jeg ikke, hvilket Syn der er værst. Jeg tror dog næsten, det værste er, naar den nuværende Forsvarsminister rejser sig og med et vist vellystigt Smil peger ned paa det afsjælede Legeme ved Siden af sig og siger: „min ærede Kollega, den forrige Forsvarsminister“. Naar dette sker, uden at der foregaar en Eksplosion inden for Ministeriet, tror jeg, det er det værste.

Nu er der forskellige Medlemmer, som

have drøftet Spørgsmaalet om, hvad der rigtigst kan siges, enten at den forrige Forsvarsminister har nærmet sig til den nuværende, eller at den nuværende har nærmet sig til den forrige. Det var bl. a. det ærede Medlem fra Kerteminde (A. P. Andersen), som opholdt sig herover og mente, at der snart sagdes et fra den ene Side og snart et andet fra anden Side. Med en lidt besynderlig Ondskabsfuldhed hentydede han til den tidligere Forsvarsministers Valgkreds, da han talte om Molbobenene, men der er noget rigtigt i Hentydningen, thi den Forvirring, hvori de to Forsvarsministre have infiltreret deres forskellige Partifæller og deres Planer, gør virkelig, at det snart, naar man ser det fra den ene Side, kan se ud, som om det er den ærede forrige Forsvarsminister, der har nærmet sig den nuværende, og snart, naar man ser det fra den anden Side, kan se ud, som om det er det omvendte, der er sket.

Men at, som sagt, Hovedsagen ved, hvad der er foregaaet, og det, vi drøfte her, er, hvad jeg kalder Statsomkostningerne ved den nuværende Forsvarsministers Ophøjelse, kan man ogsaa tydeligt se deraf, at den Mand, der har dannet denne Regering, og som altsaa skal gennemføre, hvad der nu foreligger, er saa at sige Landets mest udprægede Forsvarsnihilist. Thi Forholdet er jo ingenlunde det, at den nuværende Konseilspræsident har forandret sin Opfattelse af vort Forsvarsvæsen. Jeg skal ikke paa nogen Maade beskyldes ham for det. Naar man hørte hans Tale i Gaar, naar man har set, hvad der er fremkommet fra ham, har jeg faaet det Indtryk, at han tværtimod var ked af disse forskellige Omvendelsscener, der have fundet Sted i vort offentlige Liv i den sidste Tid, og hvor den ene er foregaaet efter den mere stiltfærdige Form: „Jeg troede en Gang — jeg tror ikke længere“, medens den anden er foregaaet paa mere dramatisk Maade. Man fik det Indtryk, at den højtærede nuværende Konseilspræsident ikke vilde fremstille sig som Genstand for en Omvendelse, men som en Mand, der ud fra et eller andet Syn paa den nuværende Tilstand ganske roligt og med fuldkommen Ligegyldighed for, hvad der egentlig foregik, tog dette, som er i den fuldkomneste Strid med, hvad han tidligere har udtalt. Jeg ved, at den højtærede Konseilspræsident i Dag til Formiddag er forhindret i at være her, da han er i Charlottenlund paa Slottet, men da det egentlig ikke er noget Angreb, jeg tænker at rette paa ham, men kun en